

Libris .RO

Editura RAO a publicat 31 de thrillere juridice:

Respect pentru oameni

Juriul
Testamentul
Frăția
Partenerul
Moștenitorii
... Și vreme e ca să ucizi
Maestrul
Cazul Pelican
Clientul
Firma
Ultimul jurat
Camera morții
Mediatorul
Omul care aduce ploaia
Avocatul străzii
Apelul
Asociaatul
Mărturisirea
Litigiul
Șantajul
Șirul de platani
Muntele familiei Gray
Avocatul rebel
Negustorul de manuscrise
Informatorul
Ziua răzbunării
Barul Rooster

DOUĂ ROMANE:
Campionul din Arkansas
Calico Joe

DOUĂ ROMANE UMORISTICE:
Un altfel de Crăciun
Fotbal și pizza

VOLUM DE POVESTIRI:
Ford County

O CARTE DE NONFICTIUNE:
Nevinovatul

PATRU ROMANE PENTRU TINERI:
Theodore Boone: Puștiul avocat
Theodore Boone: Răpirea
Theodore Boone: Acuzatul
Theodore Boone: Amenințarea

JOHN
GRISHAM

JURIUL

1

Fața lui Nicholas Easter era pe jumătate acoperită de vitrina de prezentare plină cu telefoane fără fir, mici și delicate, iar el nu privea drept spre camera ascunsă, ci undeva spre stânga, poate spre vreun client sau, cine știe, spre tejeheaua pe deasupra căreia un grup de copii studia ultimele jocuri electronice venite din Asia. Deși era opera unui tip aflat la vreo patruzeci de metri distanță, luptându-se cu aglomerația de pe acea alee comercială, fotografia era clară și dezvăluia o figură frumoasă, proaspăt rasă, cu trăsături puternice și ochii blânzi, ca de copil. Easter avea douăzeci și șapte de ani, asta se știa precis. Nu purta ochelari. Nici vorbă de inel agățat în nas sau de vreo tunsoare bizară. Nimic care să te fi dus cu gândul că ar fi un maniac al computerelor, care lucrează la un magazin pentru cinci dolari pe oră. În chestionarul pe care îl completase scrisese că se afla acolo de patru luni și că studia la fără frecvență, deși nu-i putuseră da de urmă la niciun colegiu pe o rază de cinci sute de kilometri. Mintise, de asta erau siguri.

Nici nu se putea altfel. Rețeaua lor de informații era mult prea bună. Dacă puștiul era student, ar fi știut și ei unde, de când, în ce domeniu și ce note are, bune sau rele. Ar fi știut. Tipul lucra într-un magazin de computere dintr-un centru comercial. Nici

mai mult, nici mai puțin. Poate că-și propusese să se înscrie pe undeva. Poate că dăduse greș, dar tot îi mai placea să se considere student. Poate că asta îl făcea să se simtă mai bine, îi dădea senzația unui scop clar în viață, suna bine.

Dar nici vorbă să fie sau măcar să fi fost student în trecutul nu prea îndepărtat. Și-atunci, puteau oare avea încredere în el? Întrebarea fusese deja întoarsă pe toate părțile de vreo două ori, în camera în care se aflau, de fiecare dată când ajunseseră în dreptul numelui lui Easter pe listă și figura lui apăruse pe ecran. În cele din urmă au decis că era o minciună nevinovată.

Nu fuma. Regulamentul magazinului era foarte strict în această privință; în schimb, fusese văzut (nu însă și fotografiat) mâncând o placintă cu carne la Food Garden în compania unei colege de serviciu, care fumase două țigări cât timp își sorbise paharul de limonadă. Pe Easter nu părea să-l deranjeze fumul. Sau cel puțin nu era un antifumător prea zelos.

Bărbatul din fotografie avea o figură frumoasă, bronzată; zâmbea ușor, cu buzele strânse. Cămașa albă de sub haina roșie specifică magazinului nu avea nasturi la guler; deasupra se zărea o cravată în dungii, aleasă cu gust. Tipul părea îngrijit și sportiv, iar cel care făcuse fotografia reușise chiar să stea de vorbă cu Nicholas, pretextând că vrea să cumpere un aparat oarecare; le spusese că vorbea frumos, era amabil și priceput – într-un cuvânt, un tânăr simpatic. Pe insigna de la piept, Easter era numit director, dar alți doi angajați purtând același titlu puteau fi văzuți în magazin în același timp.

În ziua care urmase, după ce fusese făcută fotografia, o tânără atrăgătoare, îmbrăcată în blugi, intrase în magazin și, tot învârtindu-se pe lângă raionul de accesorii, își aprinsese pur și simplu o țigară. S-a întâmplat că Nicholas Easter se afla cel mai aproape dintre toți angajații sau directorii, sau ce-or mai fi fost, așa că s-a apropiat politicos de femeie și a rugat-o să nu mai fumeze. Ea s-a prefăcut nemulțumită, chiar jignită, gata să-l provoace. El și-a păstrat cumpătul și i-a explicat că magazinul

avea reguli foarte stricte de interdicție a fumatului. Ea putea fuma oriunde în altă parte. „Pe dumneata te deranjează fumatul?“ îl întrebuse ea, trăgând din țigară. „Nu tocmai, răspunsese el. Dar îl deranjează pe proprietarul acestui magazin.“ Apoi o rugase încă o dată să nu mai fumeze. Ea i-a explicat că de fapt chiar dorea să cumpere un radio nou, acționat digital, deci nu-i putea aduce o scrumiera? Nicholas a scos o cutie goală de băutura răcoritoare de sub tejghea și, nici mai mult, nici mai puțin, i-a luat țigara din mână și i-a stins-o. Au vorbit despre radiouri timp de douăzeci de minute, ea nereușind să se hotărască. Cochetă fără rușine, iar el era încântat de situație. Și, după ce i-a plătit un aparat de radio, ea i-a lăsat numărul de telefon, iar el i-a promis c-o s-o sune.

Episodul a durat douăzeci și cinci de minute și a fost înregistrat pe un mic casetofon ascuns în poșeta ei. Banda fusese ascultată în două rânduri, în timp ce figura lui era proiectată pe perete și studiată de juriști și experți. Declarația ei despre întâlnire se afla în dosar – șase pagini tipărite cu observații amănunțite, de la încălțăminte (o pereche de pantofi vechi de sport, marca Nike), respirație (mirosea a gumă cu scortșoară) și vocabular (nivel de colegiu), până la felul în care luase țigara. După părerea ei, și avea experiență în astfel de treburi, el nu fumase niciodată.

I-au ascultat timbrul plăcut al vocii, tonul de comerciant profesionist și conversația caldă și l-au plăcut. Era inteligent și nu disprețuia tutunul. Nu era chiar modelul perfect al unui jurat, dar cu siguranță că merita urmărit. Problema cu Easter, posibilul jurat cu numărul 56, era că știau foarte puțin despre el. Evident, ajunsese pe coasta Golfului Mexic cu mai puțin de un an în urmă, iar ei habar n-aveau de unde venea. Trecutul lui era complet invaluit în mister. A închiriat o garsoniera la opt cvar-tale distanță de tribunalul din Biloxi – aveau fotografiile ale clădirii – și, la început, se angajase chelner într-un cazinou de pe plajă. A ajuns repede la rangul de crupier la masa de „21“, dar și-a dat demisia după două luni.

La puțin timp după ce în Mississippi au fost legalizate jocurile de noroc, o duzină de cazinouri au răsărit pe coasta peste noapte, aducând cu ele un val de prosperitate. Oameni din toate colțurile țării veneau în căutare de slujbe, așa că se putea presupune că Nicholas Easter a sosit la Biloxi mânat de același motiv care-i adusese acolo pe mulți. Singurul lucru ciudat în ceea ce-l privea era că se înscrisese atât de repede pentru vot.

Avea un Volkswagen „broșcută“, model 1969 – și o fotografie a acestuia apărui pe perete, luând locul figurii lui. Mare lucru! Avea douăzeci și șapte de ani, era neînsurat, student în timpul liber – după spusele lui –, exact tipul de om care să aibă o asemenea mașină. Fără niciun fel de abțibilduri. Nimic care să indice vreo asociere politică sau conștiință socială sau vreo echipă favorită. Nici urmă de tichete de parcare în colegiu. Nici măcar o etichetă uzată, pe post de reclamă. Mașina nu reprezenta nimic, din punctul lor de vedere. Nimic, în afară de o viață la limita sărăciei.

Cel care umbla la proiector și care vorbea cel mai mult era Carl Nussman, un avocat din Chicago care nu mai profesă, dar își deschisese propria sa firmă de consultanță juridică. În schimbul unei sume frumușele, Carl Nussman și firma sa îți puteau alege juriul potrivit. Adunau date, făceau fotografii, înregistrau voci, trimiteau blonde în blugi strâmți, la momentul potrivit. Carl și asociații săi depășeau destul de des limitele legii și eticii, dar era imposibil să-i prinzi. La urma urmelor, nu e nimic ilegal sau lipsit de etică în a fotografia posibilitățile jurați. Organizaseră ample sondaje telefonice în ținutul Harrison, cu șase luni în urmă, apoi din nou, cu două luni în urmă, și iarăși, după încă o lună, pentru a evalua sentimentele comunității față de problemele fumatului și pentru a descoperi modele de jurați perfecți. Nu scăpau niciun prilej de a face noi fotografii, nu lăsau nicio urmă necercetată. Aveau câte un dosar pentru fiecare posibil jurat.

Carl apăsa pe buton și Volkswagenul fu înlocuit cu imaginea anostă a unui bloc cu zugrăveala scorjită; acolo, undeva,

era și locuința lui Nicholas Easter. Un nou declic și imaginea feței acestuia reveni pe perete.

– Așa că avem doar trei fotografii cu numărul 56, spuse Carl cu o umbră de nemulțumire în glas, întorcându-se și aruncându-i o privire de gheață fotografului, unul dintre nenumărații săi spioni privați, care-i explicase că nu-l putuse prinde pe băiat fără a risca să fie, la rândul său, surprins. Fotograful stătea pe un scaun sprijinit de peretele din spate, în fața mesei lungi la care erau așezați avocați, consultanți și experți juridici; era vizibil plictisit și gata s-o ia la picior. Era ora șapte, într-o seară de vineri. Numărul 56 se afla pe perete și mai urmau încă o sută patruzeci după el. Oribil sfârșit de săptămână. Simțea nevoia să bea ceva.

Șase avocați cu cămași șifonate și mânecile suflecate luau de zor notițe și, din timp în timp, aruncau câte o privire spre fața lui Nicholas Easter, proiectată pe peretele din spatele lui Carl. Experți juridici de tot felul – un psihiatru, un sociolog, un analist grafolog, un profesor de drept și mulți alții – rasfoiau hârtii și pagini tipărite mărunt la calculator. Nu prea știau ce să facă cu Easter. Tipul mințea și își ascundea trecutul, și totuși pe hârtie și în imaginea de pe perete părea în regulă.

Poate că nu mințea. Poate că era student în ultimul an, în cine știe ce colegiu de mâna a doua din estul Arizonai, și poate că lor le scăpase acest amănunt.

Mai lăsați băiatul în pace, se gândea fotograful, dar își ținu gândul pentru sine. În această cameră plină de granguri cu educație înaltă și bani mulți, el era ultimul a cărui părere să fie băgată în seamă. Nu era treaba lui să vorbească.

Carl își dresese glasul și aruncă încă o privire spre fotograf, apoi spuse:

– Numărul 57.

Pe perete apărui figura unei tinere mame și vreo două persoane din cameră începură să chicotească.

– Traci Wilkes, rosti Carl, de parcă Traci i-ar fi fost o prietenă veche. Foile de hârtie circulau în jurul mesei. Treizeci și

trei de ani, căsătorită, mama a doi copii, soție de medic, membră a două cluburi locale, două case de sănătate și o listă întreagă de cluburi sociale. și cărți

Carl alungă toate acestea din memorie cu o singură apăsare pe butonul proiecteurului. Fața roșie a lui Traci fu înlocuită de o imagine în care era surprinsă la alergarea de dimineață, pe trotuar, minunat împodobită cu o pereche de Reebok din fibre elastice, noi-nouți, și cu ochelari de soare sport, cu ramă albă și lentile reflectorizante, ultimul răcnet în materie; părul lung era strâns perfect, într-o codiță de cal dragălașa. Împingea un cărucior special pentru antrenament, în care se zărea un bebeluș. Lui Traci părea să-i placă să asude din greu. Era bronzată și bine făcută, dar nu chiar așa cum te-ai fi așteptat. Avea și unele obiceiuri proaste. Urma o altă imagine, cu Traci în Mercedesul-rulotă, negru, cu fete de copii și câini ivindu-se la fiecare fereastră. O alta, cu Traci încărcată cu sacoșe pline cu alimente pe care le așeza în aceeași mașină; purta o altă pereche de pantofi de sport și un șort strâmt, arătând exact ca unul care dorește să-și păstreze veșnic forma athletică. Fusesse ușor de urmărit, pentru că era ocupată până peste cap și nu se oprise niciodată îndeajuns pentru a se uita de jur împrejur.

Carl trecu în revistă fotografiile cu casa familiei Wilkes, o vilă masivă cu trei etaje, aflată în suburbie, în care se vedea de la o poștă că nu poate locui decât un doctor. Nu zăbovi prea mult asupra lor, păstrând ce era mai bun pentru la urmă. Din nou Traci, din nou leoaică de sudoare, cu bicicleta lasată undeva pe aproape; Traci așezată sub un copac din parc, pe iarbă, departe de toată lumea, pe jumătate ascunsă și fumând o țigară!

Același fotograf rânji prosteste. Era cea mai bună realizare a lui, poza asta făcută de la o sută de metri distanță, cu nevasta doctorului trăgând pe furie dintr-o țigară. El nu avusese habar că femeia fumează și se întâmplase să stea, nonșalant, la piciorul unui pod, ca să fumeze o țigară, când ea trecuse prin dreptul lui. Se plimbase fără țintă prin parc preț de vreo jumătate

de oră, și apoi o văzuse oprindu-se și căutând ceva în portbagajul bicicletei.

Atmosfera din cameră se mai însenina puțin la vederea lui Traci lângă copac. Apoi, Carl reluă:

– Cred că putem miza pe numărul 57.

Făcu o notă pe o foaie de hârtie, apoi sorbi o gură de cafea statută dintr-un pahar de hârtie. Normal că miza pe Traci Wilkes! Cine nu și-ar fi dorit în juriu o nevastă de doctor, când avocații pârâului cereau milioane? Carl nu voia decât nevaste de doctori, dar n-avea de unde să le ia. Faptul că ei îi placeau țigările era doar un placut supliment.

Numărul 58 era docher la Ingalls, în Pascagoula – un bărbat de cincizeci de ani, alb, divorțat, lider sindical. Carl prezentă o fotografie cu Fordul bărbatului și tocmai se pregătea să facă un rezumat al vieții acestuia, când ușa se deschise și domnul Rankin Fitch își făcu apariția în încăpere. Carl se opri. Avocații se îndreptară de spate în scaune și deveniră dintr-odată foarte interesați de Ford. Scriau cu furie pe topurile de hârtie, de parcă era ultima lor șansă de a mai vedea o asemenea mașină. Consilierii juridici se puseră și ei pe treabă, începând să ia notițe cu toată seriozitatea, fiecare având mare grijă să nu privească spre nou-venit.

Fitch se întorsese. Fitch se afla în încăpere.

El închise încet ușa în urma sa, făcu câțiva pași spre marginea mesei și aruncă o privire de gheață spre toți cei așezați de jur împrejur. Mai mult, era o căutătură plină de dispreț. Pungile de sub ochi făceau ca aceștia să pară și mai adânciți în orbite. Fruntea îi era brăzdată de riduri dese, adânci. Pieptul masiv se ridica și cobora încet și, pentru o clipă sau două, nu mai respiră nimeni în afară de Fitch. Buzele lui se desfăceau pentru mâncare și băutură, uneori pentru conversație, dar niciodată pentru un zâmbet.

Ca de obicei, Fitch era furios; nimic nou în asta, pentru că tipul își menținea starea de ostilitate chiar și în somn. Dar oare

avea de gând să înjure și să amenințe, poate chiar să arunce cu câte ceva, sau doar să clocotească în sinea lui? Cu Fitch nu știai niciodată la ce să te aștepti. Bărbatul se opri la marginea mesei, între doi tineri avocați, parteneri începători și posesori ai unui salariu confortabil din șase cifre, membri în *această* firmă, avându-și birourile chiar în această cameră din *această* clădire. Pe de altă parte, Fitch era un necunoscut de la Washington, un intrus care de o lună nu mai înceta să mormăie și să latre pe holurile lor. Cei doi avocați nu îndrăzneau să-l privească.

– Ce număr? îl întreabă Fitch pe Carl.

– 58, răspunse Carl repede, îndatoritor.

– Întoarce-te la 56, ceru Fitch și Carl derulă rapid imaginile, până când figura lui Nicholas Easter apărură din nou pe pereți. Se auzea fâșâitul hârtiilor pe masă.

– Ce știi? întreabă Fitch.

– Același lucru, răspunse Carl, privind într-o parte.

– Grozav, ce să zic! Din o sută nouăzeci și șase, câți mai reprezintă încă un mister?

– Opt.

Fitch pufni disprețuitor și clătina încet din cap, iar toată lumea se pregăti pentru o răbufnire. În loc de asta, își netezi încet, atent, părul sur și țepos tuns cu grijă la spate, privi spre Carl, lasându-i o clipă de răgaz ca pentru a înțelege gravitatea momentului, și apoi spuse:

– Veți lucra până la miezul nopții, apoi veți reveni la șapte dimineața. E valabil și pentru duminică.

Cu aceste cuvinte, își răsuci trupul gras pe calcâie și părăsi camera.

Ușa se trânti. Aerul deveni imediat mai respirabil și toți avocații și consilieri juridici, Carl și ceilalți, fără excepție, își priviră ceasurile. Tocmai li se ceruse să-și petreacă treizeci și nouă din următoarele cincizeci și trei de ore în această încăpere, privind imaginile mărite ale unor fețe pe care le mai văzuseră,

memorizând nume și zile de naștere și detalii vitale despre aproape două sute de oameni.

Și absolut nimeni din cameră nu avea nici cel mai mic dubiu despre faptul că vor face cu toții ceea ce li se ceruse. Nici cel mai mic dubiu.

Fitch o luă pe scări până la parterul clădirii, unde îl aștepta șoferul său personal, un tip solid pe nume José. José purta costum negru și cizme negre de cowboy și ochelari negri pe care nu-i scotea decât când făcea duș și când dormea. Fitch deschise o ușă fără să bata și întrerupse o ședință care începuse de câteva ore. Patru avocați cu ajutoarele de rigoare urmăreau înregistrarea video a depozițiilor primilor martori ai apărării. Banda se opri la câteva secunde după intrarea lui Fitch. El se adresă scurt unuia dintre avocați, apoi părăsi camera. José îl urmă printr-o bibliotecă strâmtă, spre un alt hol, de unde intra pe neașteptate într-o altă încăpere, sperînd alt grup de avocați.

Cu opt avocați, firma Whitney & Cable & White era cea mai mare de pe coasta Golfului Mexic. Fitch însuși alesese firma și cei de aici aveau să câștige salarii de milioane datorită alegerii lui. Totuși, pentru a-și merita banii, firma trebuia să suporte tirania și temperamentul nemilos al lui Rankin Fitch.

Satisfăcut că întreaga clădire era la curent cu prezența sa și îngrozită de mișcările lui, Fitch plecă. Se opri pe trotuar să-l aștepte pe José și trase adânc în piept aerul cald de octombrie. La trei rânduri de blocuri mai departe, în jumătatea de sus a clădirii unei vechi bănci, zări un birou scaldat în lumină. Inamicul încă mai lucra. Avocații acuzării erau acolo, grămadă, în diferite camere, întâlnindu-se cu experți, studiind fotografiile decolorate și făcând în bună parte cam același lucru pe care îl făceau și oamenii lui. Procesul începea luni, cu selectarea juraților, iar el știa că și ei asudau în fața nesfârșitului șir de nume și fete, întrebându-se cine naiba era Nicholas Easter și de unde apăruse. Dar Ramon Caro și Lucas Miller, Andrew Lamb și Barbara Furrow

și Delores DeBoe? Cine erau toți acești oameni? Numai într-un loc uitat de lume ca Mississippi puteai să găsești liste atât de depășite ale posibililor jurați. Fitch organizase apărarea în opt cazuri înaintea acestuia, în opt state diferite unde se foloseau computere și informațiile veneau pe bandă și unde, atunci când funcționarii îți înmânau lista cu juri, n-aveai de ce să te mai întrebi cine era mort și cine nu.

Privi în gol spre lumina din depărtare și se întreba cum aveau să-și împartă rechini aceia lacomi banii, dacă se întâmpla să câștige. Cum naiba aveau să se înțeleagă la împărțea? Procesul era floare la ureche în comparație cu baia de sânge care avea să urmeze dacă obțineau verdictul dorit și, odata cu acela, potul cel mare.

Îi ura, și scupă pe caldarâm. Își aprinse o țigară, strângând-o ușor între degetele groase.

José își făcu apariția de după colțul străzii, într-o strălucitoare limuzină de închiriat, cu geamurile fumurii. Fitch luă loc în față, ca de obicei. José își ridică și el privirea spre biroul avocaților rivali, în clipa în care trecură prin dreptul clădirii, dar nu spuse nimic, pentru că șeful său nu suporta bârfele. Trecură pe lângă clădirea tribunalului din Biloxi, apoi pe lângă magazinul cu marfă ieftină, pe jumătate abandonat, unde Fitch și asociații săi păstrau un număr de birouri ascunse vederii, cu parchetul proaspăt rașchetat și mobila închiriată, de mâna a doua.

Cotira spre vest, intrând pe autostrada 90 în dreptul plajei și înaintând cu greu în aglomerația de la acea oră. Era vineri seara și cazinourile erau pline de tipi care puneau la bataie banii de coșniță, făcându-și planuri cum să-i recâștige a doua zi. Ieșiră cu greu din Biloxi, traversară portul, pe lângă Long Beach și Pass Christian. Apoi părăsiră coasta și, nu mult după aceea, trecură prin punctul de control din apropierea lagunei.

2

Casa de pe plajă era modernă, întinsă pe o suprafață destul de mare și construită fără să aibă parte de plaja propriu-zisă. Un ponton din scânduri de lemn vopsit în alb se pierdea în apele liniștite, pline de vegetație, ale golfului, dar plaja cea mai apropiată se afla la trei kilometri distanță. O barcă de pescuit, lungă de vreo șase metri, era ancorată lângă dig. Casa fusese închiriată de la un negustor de uleiuri din New Orleans – pe trei luni, cu banii jos și fără alte întrebări. Era folosită temporar drept loc de retragere, ascunzătoare, bună pentru câțiva oameni foarte importanți care mai rămăneau aici peste noapte.

Pe o punte, la mare înălțime deasupra mării, patru domni bine se relaxau cu câte un pahar de băutură, stând de vorba, în așteptarea unui vizitator. Deși afacerile îi obligau, în mod normal, la o crâncenă rivalitate, jucaseră împreună optsprezece runde de golf în acea după-amiază, apoi mâncaseră creveți și scoici luate direct de pe grătar. Acum își tumaseră ceva de băut și priveau apele întunecate de dedesubt. Urau faptul că se aflau la Golful Mexic, într-o după-amiază de vineri, departe de casele lor.

Dar mirosea a afaceri, a afaceri cruciale care necesitau un armistițiu și făceau din Golf un loc aproape plăcut. Fiecare dintre cei patru era director executiv al câte unei corporații publice de